

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

J. Z.

skazanego za przestępstwo z art. 190 § 1 w zw. z art. 12 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2025 r.,
z urzędu kwestii wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 16 września 2024 r. r., II Ka 415/24
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim
z dnia 4 marca 2024 r., II K 484/23
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wstrzymać wykonanie zaskarżonego wyroku Sądu
Okręgowego w Siedlcach z dnia 16 września 2024 r., II Ka 415/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku
Mazowieckim z dnia 4 marca 2024 r., II K 484/23 do czasu
rozpoznania kasacji.**

UZASADNIENIE

Prokurator wniósł kasację, na korzyść skazanego J. Z. , od Sądu
Okręgowego w Siedlcach z dnia 16 września 2024 r., II Ka 415/24, utrzymującego

w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 4 marca 2024 r., II K 484/23, którym to orzeczeniem J. Z. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 190 § 1 w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzono karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki na 20 zł oraz orzeczono obowiązek kompensacyjny w postaci zobowiązania do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 300 zł tytułem zadośćuczynienia; rozstrzygnięto także o kosztach procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora, Sąd Okręgowy w Siedlcach, wyrokiem z dnia 16 września 2024 r., II Ka 415/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł na korzyść skazanego prokurator, zarzucając rażące naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go orzeczenia Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc z postępowaniem kasacyjnym. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532).

Nie przesądzając o ostatecznym wyniku rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym, wskazać należy, że już wstępna ocena zarzutu podniesionego we wniesionym środku zaskarżenia prowadzi do wniosku, że kasacja może być oczywiście zasadna. Zważywszy zaś na uchybienie stanowiące podstawę zarzutu kasacyjnego, sprowadzające się do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wykonanie orzeczenia w tej sytuacji byłoby rażąco niesprawiedliwe i mogłoby spowodować nieodwracalne dla skazanego skutki.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[t.n]